

Arrest

nr. 205 209 van 12 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X op 2 februari 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 20 december 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 april 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 27 oktober 2015, 14 december 2015, 15 januari 2016, 24 oktober 2016, 24 juli

2017 en 13 november 2017. Op 20 december 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 10 januari 2018 wordt de beslissing ter kennis gebracht.

Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2015 werd ingediend en geactualiseerd op 27.10.2015, 14.12.2015, 15.01.2016, 24.10.2016, 24.07.2017 en 13.11.2017 door :

K., S. A. (R.R.: ... - ov: ...)

geboren te Karachi op (...) 1966

+ echtgenote: S., L. (R.R.: ... - ov: ...)

geboren te Karachi op (...) 1975

+ 1 meerderjarige kind:

A., W. (R.R.: ... - ov: ...), geboren te Karachi op (...) 1998

+ 2 minderjarige kinderen:

K., Z. A., geboren op (...) 2004

A., R., geboren op (...) 2006

nationaliteit: Pakistan

adres: (...) Dalhem

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen samen met hun (toenmalige) minderjarige kinderen op 26.08.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 17.10.2013 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 04.11.2013 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Deze asielaanvraag werd op 28.11.2013 niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

Betrokkenen dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 19.04.2015. Een derde asielaanvraag werd op 14.04.2015 ingediend, doch op 18.05.2015 stelde de Dienst Vreemdelingenzaken de afstand hiervan vast. Vervolgens werd een vierde asielaanvraag ingediend op 22.05.2015. De RVV weigerde echter op 17.12.2015 aan betrokkenen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Tenslotte vroegen de heer K., zijn echtgenote, mevrouw S., en de twee minderjarige kinderen op 06.12.2016 een vijfde maal asiel aan. De heer Ahmed, als meerderjarige, vroeg in zijn naam eveneens asiel aan. De asielprocedure van de heer K. en mevrouw S. werd op 20.03.2017 niet in overweging genomen door het CGVS. Opnieuw dienden zij tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 14.09.2017. De asielprocedure van de heer Ahmed werd op 18.09.2017 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de RVV.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets minder dan 2 jaar en 2 maanden voor de eerste asielprocedure, iets minder dan 1 jaar en 3 maanden voor de tweede, iets meer dan 1 maand voor de derde, iets minder dan 7 maanden voor de vierde en iets meer dan 9 maanden voor de vijfde (en eerste voor de heer Ahmed) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij voor zowel hun leven als dat van hun kinderen vrezen indien zij zouden moeten terugkeren, gezien de algemene toestand van onveiligheid in hun land van oorsprong.

Betrokkenen verwijzen hiervoor naar diverse nieuwsartikels en verslagen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze artikels en verslagen geen betrekking hebben op betrokkenen.

Deze artikels en verslagen gaan immers over de algemene toestand in Pakistan en leveren betrokkenen geen persoonlijke bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat de minderjarige kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Ook waren de minderjarige kinderen respectievelijk 7 en iets meer dan 4 jaar toen zij met hun ouders naar België kwamen. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Pakistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Ze hebben immers wel een band met Pakistan aangezien zij in Pakistan zijn geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen de Pakistaanse taal en cultuur verder hebben bijgebracht tijdens hun verblijf in België, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de heer Ahmed meerderjarig is en bijgevolg is hij niet langer school- en/of leerplichtig in België.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Ook de verwijzing naar art. 22bis van de Grondwet kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen op welke wijze dit artikel zou geschonden worden indien de minderjarige kinderen dienen terug te keren naar hun land van herkomst.

Bovendien, vermist betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, voor wat betreft het kerngezin, hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Voor wat betreft het gegeven dat betrokkenen diverse steunbetuigingen, getuigenverklaringen en een petitie voorleggen en dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid om onder de bescherming van art. 8 EVRM te vallen. Betrokkenen tonen niet aan dat het hebben van deze sociale banden het voor hen onmogelijk maken om terug te keren naar hun land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privé relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr. 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Voor wat betreft de bewering dat de heer K. aan verschillende ziektes lijdt waarvoor hij behandeling nodig heeft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen tweemaal een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter indienden, meer bepaald op 10.07.2013 en 07.02.2014. De eerste aanvraag art. 9ter werd op 09.10.2013 onontvankelijk verklaard en werd aan betrokkenen betekend. De

tweede aanvraag art. 9ter werd op 26.05.2014 ongegrond verklaard, hen betekend op 10.06.2014. Betrokkenen leggen momenteel geen (recente) medische attesten voor waaruit blijkt dat de medische toestand van de heer K. nog steeds actueel is, dat hij momenteel nog steeds medische behandelingen dient te ondergaan of dat het voor hem omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen. Bijgevolg kan de verwijzing naar de (eventuele) medische problematiek van de heer K. niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is immers niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen.

Voor wat betreft het feit dat de heer K. in het verleden reeds gewerkt heeft en hij nu een contract getekend heeft als buitenlandse werknemer dient er gesteld te worden dat een tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpprocedure(s) niet was/waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de heer K. niet langer een asielpprocedure lopende heeft, is zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied vervallen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen Franse lessen en integratieactiviteiten hebben gevolgd, dat mevrouw S. opleidingen Schoonheidszorg heeft gevolgd, dat de heer A. studentenjobs heeft gedaan, dat zij werkwilgig zijn, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben en dat zij diverse getuigenverklaringen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat er voor hun meerderjarige dochter, mevrouw A. M. (ov: ...), eveneens een (aparte) onontvankelijke beslissing werd genomen aangezien zij als meerderjarige een eigen paspoort, of gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart diende voor te leggen, doch nagelaten heeft dit te doen.

De elementen die betrekking hebben op mevrouw A. M. worden dan ook niet in overweging genomen."

1.2 Op 20 december 2017 wordt tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van eerste verzoeker, de heer K. S. A., ter kennis gebracht op 10 januari 2018. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

" BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Ordre de quitter le territoire

Bevel om het grondgebied te verlaten

Il est enjoint à Monsieur,

De heer,

Nom, prénom/Naam, voornaam: K. S. A.

date de naissance/geboortedatum : (...) 1966

lieu de naissance/geboorteplaats : Karachi

nationalité/nationaliteit : Pakistan

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 7 (sept) jours de la notification de décision.

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable, ni d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. "

1.3 Op 20 december 2017 wordt tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van tweede verzoekster, mevrouw S. L., en de minderjarige kinderen K. Z. A. en A. R., ter kennis gebracht op 10 januari 2018. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Ordre de quitter le territoire

bevel om het grondgebied te verlaten

Il est enjoint à Madame,

Mevrouw,

Nom, prénom/Naam, voornaam: S, L.

date de naissance/geboortedatum : (...)1975

lieu de naissance/geboorteplaats : Karachi

nationalité /nationaliteit : Pakistan

+ 2 enfants mineurs/+ 2 minderjarige kinderen :

K., Z. A., né/geboren le/op (...)2004, nationalité/nationaliteit : Pakistan

- A., R., née/geboren le/op (...) 2006, nationalité/nationaliteit : Pakistan

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 7 (sept) jours de la notification de décision.

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, elle demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressée n'est pas en possession d'un passeport valable, ni d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. ”

1.4 Op 20 december 2017 wordt tevens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van derde verzoeker, de heer A. W., ter kennis gebracht op 10 januari 2018. Dit is de vierde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Ordre de quitter le territoire

bevel om het grondgebied te verlaten

Il est enjoint à Monsieur, qui déclare se nommer :

De heer, die verklaart te heten:

Nom, prénom/Naam, voornaam: A., W.

date de naissance/geboortedatum : (...) 1998

lieu de naissance/geboorteplaats : Karachi

nationalité/nationaliteit : Pakistan

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen¹, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 7 (sept) jours de la notification de décision.

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 :

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable, ni d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoekende partijen hebben op 14 mei 2018 stukken overgemaakt aan de Raad om hun actueel belang aan te tonen. Het actueel belang wordt niet betwist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voeren verzoekers een kennelijke appreciatiefout aan, de schending van "de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62" van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het "administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, 8 van het EVRM en van artikel 22bis van de Grondwet."

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen.

"II. UITEENZETTING HET ENIG MIDDEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht wat een schending uitmaakt van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, in combinatie met een schending van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, 8 van het EVRM en van artikel 22bis van de Grondwet.

A. IN RECHTE

De eisers hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

De Raad van State schrijft de buitengewone omstandigheden om als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen moeten met redenen omkleed worden.

De opgelegde motivering in de akte moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet tevens juist en afdoende zijn en de overwegingen moeten steun vinden in het administratief dossier.

Verwerende partij is gehouden aan het zorgvuldigheidsbeginsel en aan de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van beslissingen impliceert dat het besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De grond van de beslissing moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke de materiële en formele rechtsregels op de feiten en elementen van het administratief dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid op de verplichting om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Artikel 22 bis van de Grondwet verdedigt de rechten van de kinderen als volg:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind. "

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt :

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging"

Artikel 6 van Kinderrechtenverdrag voegt toe dat : De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Artikel 8 van het EVRM, beschermt het gezinsleven :

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn mening en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het

economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid

of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

B. TOEPASSING IN CASU

De eisers hebben in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 verschillende omstandigheden omgeschreven als buitengewoon.

a) Over de veiligheidssituatie

Eisers hebben aangehaald dat ze vrezen voor hun veiligheid in geval van terugkeer naar hun land van oorsprong.

Tegenpartij antwoord op deze argument op een heel stereotypische wijze, namelijk dat "dit element niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze artikels en verslagen geen betrekking hebben op betrokkenen".

Aangezien tegenpartij hen de mogelijkheid weigert om hun aanvraag tot machtiging tot verblijf vanuit België in te dienen en hem uitnodigt om naar Pakistan terug te keren om de nodige formaliteiten te vervullen heeft de veiligheidstoestand in Pakistan wel betrekking op eisers' situatie.

Het indienen van een machtiging tot verblijf kan maanden- en jarenlang duren en familie K. S. zal dus beïnvloed worden door de veiligheidssituatie in Pakistan.

Dergelijke motivering van tegenpartij die het argument gewoon opzijzet zonder het grondiger te analyseren schendt de motiveringsplichten van tegenpartij en het zorgvuldigheidsbeginsel die aan

verwerende partij de verplichting legt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel is namelijk ook geschonden daar het bestuur in rechte en in feite geen verantwoorde beslissing heeft genomen. Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is onmogelijk voor de eisers te verstaan hoe de situatie in Pakistaan geen betrekking op hen heeft daar tegenpartij hem duidelijk verplicht om zich daar te wenden voor het indienen van hun aanvraag.

b) Over de schoolgaande kinderen

Eisers hebben een aanvraag 9bis ingediend op 1 april 2015. Ze wonen al meer dan zeven jaren in België, ze zijn uiterst geïntegreerd, al hun kinderen zijn al die jaren geschoold geweest in België, ze kunnen enkel nog in het Frans lezen en schrijven... Al die elementen maken dat een terugkeer naar Pakistan een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het hoger belang van het kind.

Tegenpartij antwoordt op deze elementen als volgt :

"Het feit dat hun kinderen naar schoolgaan kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat de minderjarige kinderen respectievelijk 7 en iets meer dan 4 jaar toen zij met hun ouders naar België kwamen. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanig taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Pakistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Ze hebben immers wel een band met Pakistan aangezien zij in Pakistan zijn geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen de Pakistaanse taal en cultuur verder hebben bijgebracht tijdens hun verblijf in België, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was."

De bestreden beslissing bevat absoluut geen motivering met betrekking tot de elementen die aangehaald werden in de aanvraag 9bis en de aanvullende brieven.

Tegenpartij antwoordt niet op het argument uiteengezet in een actualiserende schrijven van dd 24.07.2017 waar de eisers uitdrukkelijk omschrijven dat :

"yl hun verwezenlijkingen op gebied van integratie zouden worden te niet gedaan en de kinderen zouden minstens een schooljaar verliezen en zich moeten aanpassen aan een totaal ander schoolstelsel met in een andere taal die zij niet machtig zijn evenmin als het alfabet dat heel anders is dan het alfabet van de Franse taal waarin zij nu schoolgaan zijn en dit sinds jaren. "

De kinderen zijn vreemd van het Pakistaanse onderwijssysteem en hun ouders, als ze de Pakistaanse cultuur wel eventueel aan hun kinderen hebben bijgebracht, ze in een feitelijke onmogelijkheid waren om het onderwijssysteem aan hem over te brengen.

Zoals erkend door de tegenpartij waren de jongere kinderen 4 en 7 jaren oud toen ze Pakistan hebben verlaten. Ze hebben dus hedendaags meer dan de helft van hun leven in België doorgelopen en beheersen de Franse-taal en het Franse-alfabet.

Het feit dat er "dan ook mag worden uitgegaan dat hun ouders de Pakistaanse taal en cultuur verder hebben bijgebracht berust op geen aangetoonde feiten, enkel op een veronderstelling van tegenpartij of op een oordeel van de manier op de welke ouders hun kinderen zouden moeten opvoeden.

De motivering van tegenpartij schendt de materiële en formele motiveringsplichten daar ze niet antwoordt op de argumenten uiteengezet door de eisers, namelijk dat de miskennis van de Pakistaanse taal en alfabet de kinderen belemmert om verder hun schoolloopbaan eventueel in Pakistan te volgen en daar ze on-afdoende en ontoereikend is omdat ze op een veronderstelling stoelt en de schending van de kinderen' rechten niet kan vermijden, die niet verantwoordelijk zijn voor het gedrag van hun meerderjarige ouders.

De minderjarige kinderen zijn niet verantwoordelijk voor het gedrag en eventueel afbreuk van hun meerderjarige ouders die hun de Pakistaanse taal en alfabet niet hebben geleerd. De motivering dat uiteenzet dat de ouders het Pakistaanse taal en/of alfabet aan hun kinderen zouden hebben moeten leren vormt geen pertinente of adequate motivering die zou vermijden dat de kinderen van een schending van hun fundamentele rechten zullen lijden omdat ze, in geval van terugkeer naar Pakistan, ze verplicht zullen zijn om de Pakistaanse taal en alfabet van in het begin te leren, en dus hoogs waarschijnlijk één jaar of twee verliezen. Als ze daarna terug naar België kunnen komen, na het naleven

van de formaliteiten in verband met hun aanvraag tot machtiging tot verblijf, bestaat er ook een mogelijkheid dat met het spel van de equivalenties ze nog een jaar zullen verliezen.

Tegenpartij betwist niet dat de kinderen het Pakistaanse taal of alfabet niet beheersen en dat ze, in geval van terugkeer naar Pakistan, hun schoolloopbaan moeten verder zetten in een onderwijssysteem dat ze helemaal niet kennen. Het feit dat de ouders wisten dat de scholing van hun kinderen enkel plaatsvond in precair verblijf verandert niets aan het feit dat ze daar in een vreemd onderwijssysteem zullen moeten passen en dat die aanpassing hun fundamentele rechten zal schenden.

Tegenpartij heeft het argument van het niet-kennen van de taal, alfabet en onderwijssysteem niet in overweging genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in een recent arrest van 24 januari 2017 oordeelt dat :
« De kinderen van verzoekers kennen enkel het Belgisch onderwijs en er werd niet afdoend onderzocht wat een desgevallend zelfs tijdelijke voortzetting van hun scholing in een land dat zij niet kennen, in een geschreven taal die zij niet kennen niet indruist tegen hun belangen, rekening houdend met het gegeven dat de oudste zoon van tweede verzoekende partij geboren is in oktober 2002 en sedert 2004 in België verblijft met de andere kinderen die in België geboren zijn » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest van 24 januari 2017, n° 181.194).

De onbekendheid of slechte kennis van de zogezegde "moedertaal", zoals het alfabet, kan dus een buitengewone omstandigheid zijn die een terugkeer naar het land van herkomst voor de minderjarige kinderen bijzonder moeilijk maakt. Dergelijke terugkeer zou hen belemmeren om concreet hun scholing verder te zetten. Dit element werd niet in overweging genomen door tegenpartij.

Tegenpartij stelt vast dat door de aanduiding van artikel 22bis van de Grondwet de eisers niet aantonen op welke wijze dit artikel zou geschonden worden indien de minderjarige kinderen dienen terug te keren naar hun land van herkomst.

Eisers hebben duidelijk uitgelegd dat, in geval van terugkeer en door het feit dat ze het Pakistaanse taal en alfabet niet beheersen, hun fundamentele rechten en hun belangen geschonden zou worden, bijvoorbeeld in hun schrijven van 24.07.2017 :

"Bij het nemen van iedere beslissing door een bestuur moet het hoogste belang van het kind primeren, dit in toepassing van het artikel 3 van het IVRK en artikel 22 bis van de Grondwet.

Wanneer ? Zij zouden moeten teruggaan voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf in hun land van herkomst, dan moet dit als een totaal disproportionele eis worden beschouwd, gelet op hun privé-en familiaal leven dat moet worden beschermd in toepassing van artikel 8 van EVRM.

Al hun verwezenlijkingen op gebied van integratie zouden worden tenietgedaan en de kinderen zouden minstens een schooljaar verliezen en zich moeten aanpassen aan een totaal ander schoolsysteem met in een andere taal. die zij niet machtig zijn evenmin als het alfabet dat heel anders is dan het alfabet van de Franse taal waarin zij nu school gaan zijn en dit sinds jaren "

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind en met de bijzondere moeilijkheden die ze zullen moeten overwinnen en die duidelijk uiteen werden gezet in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingen wet. De bestreden beslissing schendt dus de artikelen 22bis van de Grondwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals de formele en materiële motiveringsplichten, het zorgvuldigheidsbeginsel en de evenredigheidsbeginsel.

c) Over de gezondheidstoestand van Meneer K.1

Wederpartij verklaart dat eisers tweemaal een aanvraag hebben ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ze stellen vast dat de aanvraag ingediend in 2013 onontvankelijk werd verklaard en dat de aanvraag van 2014 ongegrond verklaard werd in mei 2014. Aangezien de eisers geen recente medische attesten neerleggen waaruit blijkt dat de medische toestand van de heer K. nog steeds actueel is en dat hij momenteel nog steeds medische behandelingen dient te ondergaan, concludeert tegenpartij dat de medische toestand van Meneer K. niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd kan worden.

Deze verklaringen stoelen niet op een correcte feitenvinding. In zijn schrijven van 14.06.2017, werden er 63 nieuwe stukken naar tegenpartij gestuurd, en namelijk een medisch verslag van Meneer K. van 6 januari 2016 (stuk 42 van de actualiserende brief (stuk 4)).

Eisers hebben meerdere keren een verlenging van hun materiële hulp verkregen van Fedasil en bevinden zich nog altijd in hun individuele verblijfplaats in Dalhem. Ze hebben een verlenging gekregen van 6 maanden.

In het verleden hebben ze 5 maal een verlenging van de materiële hulp verkregen op basis van de gezondheidstoestand van Meneer K. (stuk 4).

Wederpartij had informatie daarover kunnen krijgen als er een grondige en minutieuze onderzoek van het dossier plaats had genomen, wat in casu niet het geval was.

Verwerende partij schendt wederom de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel door het niet in acht nemen van alle elementen die aan hun kennis werden gebracht.

Verzoekers wachten op een beslissing sinds 1 april 2015 en hebben altijd meegewerkt aan het actualiseren van hun dossier. Het feit dat verwerende partij geen aandacht besteedt aan de medische attesten, die doorgestuurd werden binnen de termijnen vormt een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het beginsel van de zorgvuldigheid en de redelijkheid.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt.

“In het enige middel halen verzoekers de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsprincipe, van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 8 EVRM en van artikel 22 van de Grondwet. Zij maken tevens melding van een manifeste appreciatiefout.

Zij betogen te vrezen voor hun veiligheidssituatiebetogen bij terugkeer naar Pakistan waar het indienen van een verblijfsaanvraag maanden zelfs jarenlang kan duren. Zij stellen dat de bestreden beslissing niet antwoordt op hun argumenten, namelijk dat de miskenning van de Pakistaanse taal en alfabet de kinderen belemmert om verder hun schoolloopbaan eventueel in Pakistan te volgen. Al hun verwezenlijkingen op gebied van integratie zouden worden tenietgedaan en de kinderen zouden minstens een schooljaar verliezen en zich moten aanpassen aan een totaal ander schoolsysteem met een in een andere taal, die zij niet machtig zijn evenmin als het alfabet dat heel anders is dan het alfabet van de Franse taal waarin zij nu school gaan en dit sinds jaren. Zij verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 181.194). Het Bestuur zou verder geen aandacht besteed hebben aan de medische attesten van eerste verzoeker.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het hem, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Het Bestuur oordeelde op 20.12 2017 dat de elementen die verzoekers hadden aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf hen niet verhinderen (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland of het land van gewoonlijk verblijf om aldaar een aanvraag in te dienen. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur onder meer rekening hield met de veiligheidssituatie in Pakistan, de elementen van integratie, de schoolgaande kinderen, de gezinssituatie, de medische toestand van eerste verzoeker, evenals diens werksituatie.

Veerzoekers, die zich beperken tot een algemeen betoog, tonen het tegendeel niet aan.

Aangaande de duur van de verblijfsaanvraag in Pakistan beperken verzoekers zich tot een louter ongestaafd en hypothetisch betoog. Bovendien heeft de CGVS geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers asielrelaas, werd de actuele veiligheidssituatie in Pakistan onderzocht en stelde vastgesteld dat er in de provincie Singh geen gewag gemaakt kon worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De eerste bestreden beslissing motiveert hieromtrent als luidt:

“Betrokkenen beweren dat zij voor zowel hun leven als dat van hun kinderen vrezen indien zij zouden moeten terugkeren, gezien de algemene toestand van onveiligheid in hun land van oorsprong. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar diverse nieuwsartikelen en verslagen. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze artikels en verslagen geen betrekking hebben op betrokkenen. Deze artikels en verslagen gaan immers over de algemene toestand in Pakistan en leveren betrokkenen geen persoonlijke bewijzen dat hun leven in gevaar is.”

Aangaan de schoolgaande kinderen motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat de minderjarige kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Ook waren de minderjarige kinderen respectievelijk 7 en iets meer dan 4 jaar toen zij met hun ouders naar België kwamen. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Pakistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Ze hebben immers wel een band met Pakistan aangezien zij in Pakistan zijn geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan

dat betrokkenen hun kinderen de Pakistaanse taal en cultuur verder hebben bijgebracht tijdens hun verblijf in België, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de heer Ahmed meerderjarig is en bijgevolg is hij niet langer school- en/of leerplichtig in België.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hieromtrent in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013 onder meer wat volgt:

“De Raad merkt op dat in zoverre zij menen dat schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, de Raad van State meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekers dienaangaande geen elementen aanbrengen die aantonen dat het schoollopen niet (tijdelijk) kan worden verdergezet in het land van herkomst. De scholing van hun kinderen vergt immers geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Verzoekers blijven in gebreke aannemelijk te maken dat de school niet kan worden verdergezet in hun land van herkomst of elders.”

M.b.t. het kinderrechtenverdrag kan het volgende worden vermeld:

Daargelaten de vraag of verzoekende partijen een belang hebben bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet op ontvankelijke wijze mede namens hun kinderen werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), dient gesteld dat de artikelen 3 en 6 van dit verdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754).

Verzoekers tonen niet aan dat het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking zou hebben.

Waar zij zich beroepen op hun integratie in het Rijk, dient te worden opgemerkt dat dit tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag behoort.

Daarnaast staat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een privéleven en de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de privé relaties maar houdt enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Aangaande de medische situatie van eerste verzoeker blijkt uit het administratief dossier dat de laatste medische aanvraag *9ter op 26.05.2014 ongegrond werd verklaard en het beroep hiertegen ingesteld door verzoekers bij arrest nr. 179.180 van 12.12.2016 door de Raad werd verworpen. Verzoekers brengen thans geen nieuwe medische attesten aan waaruit zou blijken dat eerste verzoeker nog steeds zou lijden aan een medische aandoening die hem in de onmogelijkheid stelt om te reizen.

Verzoekers betwisten daarnaast niet dat zij zelf geen gevolg hebben gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, waarvan ook melding werd gemaakt in de bestreden beslissing.

Waar zij stellen dat het Bestuur het geheel van omstandigheden niet heeft beoordeeld, dient te worden opgemerkt dat verzoekers zelf niet aantonen welk element er dan precies zou zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt geen accessorium van de beslissing 9bis. Verzoekers laten na tegen die beslissing een middel te ontwikkelen, waardoor de vordering gericht tegen het bevel onontvankelijk is.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekende partijen uiten hun grief enkel met betrekking tot de eerste bestreden beslissing. De beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekende partijen wijzen erop dat zij vrezen voor hun veiligheid in geval van terugkeer naar hun land van herkomst. De veiligheidssituatie in Pakistan heeft rechtstreeks invloed op hun situatie. Verzoekende partijen achten het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel geschonden door geen rekening te houden met voornoemd argument in hun aanvraag.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande voormeld argument het volgende gemotiveerd: *“Betrokkenen beweren dat zij voor zowel hun leven als dat van hun kinderen vrezen indien zij zouden moeten terugkeren, gezien de algemene toestand van onveiligheid in hun land van oorsprong. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar diverse nieuwsartikels en verslagen. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze artikels en verslagen geen betrekking hebben op betrokkenen. Deze artikels en verslagen gaan immers over de algemene toestand in Pakistan en leveren betrokkenen geen persoonlijke bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn.”* Verzoekende partijen kunnen aldus niet worden gevolgd waar zij betogen dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de opgeworpen buitengewone omstandigheid dat het niet veilig is in Pakistan. Verzoekende partijen gaan er ook aan voorbij dat zij verschillende keren een asielaanvraag hebben ingediend en dat deze aanvragen allen werden verworpen. In de bestreden beslissing wordt er gewezen op de verwerping van hun vijfde asielaanvraag door de Raad bij arrest nr. 192 048 van 14 september 2017 en dat de asielprocedure van hun meerderjarige zoon (derde verzoeker) eveneens werd afgesloten bij arrest nr. 192 049 op dezelfde dag. De verwerende partij wijst in de nota met opmerkingen erop dat de actuele veiligheidssituatie in Pakistan werd onderzocht door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die heeft vastgesteld dat er in de provincie Singh geen situatie van ‘open combat’ of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten voorkomt. De Raad merkt in dat verband nog op dat in het arrest nr. 192 048 wordt beklemtoond dat zij geen bewijzen bijbrengen dat zij van 2006 tot 2011 woonachtig waren in Karachi doch hoogstens zich af en toe in Pakistan bevonden en dat zij steeds hebben nagelaten een duidelijk beeld te schetsen van hun werkelijke verblijfplaatsen de voorbije jaren. De verwerende partij stelt aldus op zorgvuldige en redelijke wijze vast dat de door hen bijgebrachte artikels en verslagen geen betrekking hebben op hen en dat zij geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn indien zij zouden terugkeren. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Verzoekende partijen betogen vervolgens dat zij al meer dan zeven jaren in België wonen en uiterst geïntegreerd zijn en hun kinderen al die jaren in België hebben schoolgelopen. In het bijzonder wijzen verzoekende partijen erop dat hun kinderen enkel de Franse taal en alfabet hebben aangeleerd en dat de Pakistaanse taal en alfabet hen vreemd is. Zij verliezen bij een terugkeer minstens een schooljaar. De aanpassing aan een vreemd onderwijssysteem schendt hun fundamentele rechten. Er is door de verwerende partij geen rekening gehouden met artikel 8 van het EVRM, zowel als met het hoger belang van het kind.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dat verband het volgende gemotiveerd: *“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben*

betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Betrokkenen tonen, zoals reeds aangehaald, immers niet aan dat de minderjarige kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Ook waren de minderjarige kinderen respectievelijk 7 en iets meer dan 4 jaar toen zij met hun ouders naar België kwamen. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Pakistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Ze hebben immers wel een band met Pakistan aangezien zij in Pakistan zijn geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen de Pakistaanse taal en cultuur verder hebben bijgebracht tijdens hun verblijf in België, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de heer A. meerderjarig is en bijgevolg is hij niet langer school- en/of leerplichtig in België.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in zijn arrest van 30.07.2013, nr. 107.646 het volgende: "Wat de aangevoerde schending van het Kinderrechtenverdrag betreft, merkt de Raad op dat artikel 3 van dit verdrag - dat voorziet dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormen -, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. (...)" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754)."

Ook de verwijzing naar art. 22bis van de Grondwet kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen op welke wijze dit artikel zou geschonden worden indien de minderjarige kinderen dienen terug te keren naar hun land van herkomst.

Bovendien, vermist betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen, is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen."

Vooreerst wordt erop gewezen dat het aan de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. In casu blijkt niet dat verzoekende partijen het gebrek aan kennis van het Pakistaanse alfabet van hun kinderen in hun machtigingsaanvraag van 1 april 2015 als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingeroepen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie. In de aanvulling van 24 juli 2017 werd enkel vermeld dat de kinderen "minstens een schooljaar verliezen en zich moeten aanpassen aan een totaal ander schoolsysteem (...) in een andere taal die zij niet machtig zijn evenmin als het alfabet dat heel anders is dan het alfabet van de Franse taal (...)" en dat dit aanpassingsmoeilijkheden zal meebrengen in een schoolsysteem waarin enkel de Pakistaanse taal wordt gehanteerd. Zoals reeds vermeld wordt hierop wel degelijk geantwoord in de bestreden beslissing: "Ook waren de minderjarige kinderen respectievelijk 7 en iets meer dan 4 jaar toen zij met hun ouders naar België kwamen. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Pakistan niet zouden kunnen aansluiten op school. Ze hebben immers wel een band met Pakistan aangezien zij in Pakistan zijn geboren. Er mag dan ook worden van uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen de Pakistaanse taal en cultuur verder hebben bijgebracht tijdens hun verblijf in België, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de heer A. meerderjarig is en bijgevolg is hij niet langer school- en/of leerplichtig in België."

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij nooit een verblijfsrecht hadden van onbepaalde duur en dat zij moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Daarnaast betwisten verzoekende partijen ook niet dat de kinderen geboren zijn in Pakistan en alleen al om die reden een band hebben met Pakistan. Met de herhaling van elementen uit hun aanvraag tonen verzoekende partijen niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing in dit verband feitelijk onjuist zijn of kennelijk onredelijk. Tevens betreft de verwijzing naar de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis van de Grondwet een algemene verwijzing, dat het belang van het kind voorop moet staan en dat het kind recht heeft op leven en ontwikkeling. Verzoekende partijen

tonen niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de eerste bestreden beslissing deze rechten zou schenden.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat *“Er (van) mag (...)worden (...) uitgegaan dat betrokkenen hun kinderen de Pakistaanse taal en cultuur verder hebben bijgebracht tijdens hun verblijf in België, zeker gelet op het feit dat betrokkenen nooit een verblijfsrecht van onbeperkte duur hebben gehad in België”*.

Voorts betwisten verzoekende partijen niet dat hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar het arrest nr. 181 194 van 24 januari 2017 van de Raad en aanvoeren dat de Raad de slechte kennis of afwezigheid van kennis van de taal van de ouders en het totaal verschillend alfabet en schrift al heeft aanvaard als een buitengewone omstandigheid wordt erop gewezen dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

Verzoekende partijen werpen nog op dat de kinderen niet verantwoordelijk zijn voor het gedrag van hun meerderjarige ouders en dat er niet kan verondersteld worden dat hun ouders hen de Pakistaanse taal en cultuur verder hebben bijgebracht. Uit lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de kinderen verantwoordelijk worden gesteld voor het gedrag van hun ouders maar wordt er wel op gewezen dat er mag van uitgegaan worden dat de ouders de Pakistaanse taal en cultuur verder bijbrengen, nu zij nooit over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikten en behoorden te weten dat het verblijf in België slechts voorlopig was. Daarnaast hebben de kinderen een band met Pakistan aangezien ze er allen geboren zijn.

De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. De motivering die inhoudt dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met het aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen.

Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie, duur van het verblijf en sociale bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen verblijf en de integratie van verzoekende partijen en de kinderen apprecieerde, kennelijk onredelijk is, nu verzoekende partijen met hun betoog niet *in concreto* aantonen dat de door hen aangehaalde elementen van integratie het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Specifiek met betrekking tot het door verzoekende partijen ingeroepen gebrek aan kennis van hun kinderen van de Pakistaanse taal en alfabet kan worden verwezen naar hetgeen hierover hierboven werd uiteengezet.

Verzoekende partijen maken door middel van hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld. Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM schenden is niet uiteengezet in het verzoekschrift waardoor dit onderdeel niet ontvankelijk is.

Verzoekende partijen menen dat het motief in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de medische toestand van dhr. K. niet stoelt op een correcte feitenvinding. Zij verwijzen naar een schrijven van 14 juni 2017 en een medisch verslag van 6 januari 2016. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met dit medisch verslag.

De Raad merkt opnieuw op dat het aan de vreemdeling toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. *In casu* blijkt niet dat verzoekende partijen de medische toestand van dhr. K. in hun machtigingsaanvraag van 1 april 2015 als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingeroepen, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dienstig kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze informatie. In de aanvulling van 15 januari 2017 werd enkel een medisch verslag van 6 januari 2016 toegevoegd en verder werd er vermeld dat *“de vader lijdt aan verschillende ziektes waarvoor hij behandeling nodig heeft”*. Bovendien wordt hierop wel degelijk geantwoord in de bestreden beslissing, met name: *“Voor wat betreft de bewering dat de heer K. aan verschillende ziektes lijdt waarvoor hij behandeling nodig heeft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen tweemaal een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter indienden, meer bepaald op 10.07.2013 en 07.02.2014. De eerste aanvraag art. 9ter werd op 09.10.2013 onontvankelijk verklaard en werd aan betrokkenen betekend. De tweede aanvraag art. 9ter werd op 26.05.2014 ongegrond verklaard, hen betekend op 10.06.2014. Betrokkenen leggen momenteel geen (recente) medische attesten voor waaruit blijkt dat de medische toestand van de heer K. nog steeds actueel is, dat hij momenteel nog steeds medische behandelingen dient te ondergaan of dat het voor hem omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen. Bijgevolg kan de verwijzing naar de (eventuele) medische problematiek van de heer K. niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het is immers niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen.”*

Verzoekende partijen gaan er aan voorbij dat de laatste medische aanvraag op 26 mei 2014 ongegrond werd verklaard en het annulatieberoep tegen de voormelde beslissing bij arrest nr. 179 180 van 12 december 2016 werd verworpen, spijs het medisch verslag van 6 januari 2016. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partijen actueel niet aantonen dat dhr. K. nog steeds medische behandelingen dient te ondergaan of dat het voor hem omwille van zijn medische toestand onmogelijk is om te reizen is bijgevolg niet foutief of kennelijk onredelijk, nu het beroep tegen de laatste beslissing betreffende de medische toestand van dhr. K. werd verworpen op 12 december 2016. Bovendien wordt in het schrijven van 15 januari 2016 en in het medisch verslag van 6 januari 2016 niets vermeld over een lopende medische behandeling. Ook in het verzoekschrift laten verzoekende partijen na aan te tonen dat dhr. K. thans een medische behandeling dient te ondergaan of onmogelijk kan reizen.

Verzoekende partijen maken door middel van hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN